

ELEGÀNCIA I DIVERSIÓ
David Verdaguer, Anna Sahun,
Alba Ribas i Berto Romero
lluïnt vestuari. PERE VIRGILI

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Un no pot sinó ser optimista si la primera persona que veu en arribar als premis Gaudí és Aida Folch baixant per les escales mecàniques del mastodòntic Auditori del Fòrum. Duu un abric desbotonat que li deixa veure l'escot vertiginós. Lluëix unes xancles informals a l'espera de calçar-se les sabates *chic*. L'acompanya la seva tieta. "Vaig a buscar unes joies", em diu amb el seu somriure natural i enfila cap a dins. Un inici de vetllada enlluernador. Sóc a la zona de maquillatge, on els *vips* poden demanar polvos, rimel i restauració diversa. Li pregunten a Francesc Orella si es vol maquillar i de passada també: "Oi que vostè és el de Merlí?" Amb la resposta afirmativa, la maquilladora s'emociona i li demana una *selfie*. Merlí es troba de sobte amb dos dels seus alumnes més avantatjats –David Solans i Carlos Cuevas– i fan plegats una nova classe: la de mirar els vestits de les belles convidades. Són joves, molt joves, però ja han après a saludar dient "Hola, guapo", encara que sigui a al·lú que els triplica l'edat.

Un clàssic de cada any, l'Homo APM, es llepa els bigotis mentre es

La nit que els polítics són cunyats ben avinguts

Carles Puigdemont i Ada Colau s'estrenen en la cerimònia dels premis del cinema català

prepara per a una bona tirallonga de barrabassades. Una de les seves víctimes és el gran Lluís Soler, que passa de clavar-li quatre crits a endrapar un bunyol de vent gentilesa de Farga. També hi ha avellanes de Reus, oli de les Garrigues, vi Jean Leon, cava Gramona, torrons Alemany, Green Shots –suc verd de poma, pinya, menta i espinacs– i una taula de sushi, que serà l'estrella de la nit. Un altre clàssic, Sebastià d'Arbó, m'explica que ha sigut assessor de *Fassman*, el telefilm de Joaquim Oristrell que no ha agradat gaire a la família de l'il·lusionista. L'Homo APM acaba de fitxar el seu antecessor en el càrrec, David Verdaguer, que mostra encara bona fusta bromista i xerra amb Joel Joan, imminents companys a l'escenari del TNC amb *El professor Bernhardt*. Joan conver-

Colau, Forcadell i Puigdemont al photocall. P. VIRGILI

sa també amb Javier Cámara, qui sap si recordant els seus ja pretèrits *Periodistas*.

Amb el productor de *10.000 km*, Tono Folguera, improvisem una travessa i celebrem que TV3 accedís a no emetre el magnífic film de Carlos Marques-Marcet la nit anterior a les dotze. De la seva substituta, *Scary Movie 5*, no en fem cap comentari. De lluny veig arribar el Fassman de la ficció, Juanjo Puigcorbó, a qui l'esmòquing escau de meravella i està content de ser alhora actor i polític. L'acompanya Jaume Asens, company a l'Ajuntament, que se saluda afectuosament amb Jaume Collboni. Barcelona en Comú, ERC i el PSC, ben avinguts fora del consistori. Collboni s'adona que està a punt d'espatllar una foto de tres nervioses fans amb Andrés Velencoso, s'atura a temps i es queda mirant l'escena. L'auditori

que va acollir la famosa conferència en què Artur Mas va proposar el seu no menys famós full de ruta veu arribar avui el seu successor, Carles Puigdemont, amb un atrevit vestit de color gris claríssim. Quasi alhora compareix Ada Colau, que no sembla estar cansada de ser la gran esperança de mil i una coses per fer i per desfer. Al contrari, no para de riure. També semblen molt contents Carme Forcadell, Josep Rull –encantadíssim d'haver descobert que es pot anar sense corbata–, Santi Vila, nou conseller de Cultura, i Ferran Mascarell, conseller de Cultura pels segles dels segles amén.

El glamur del poder

Puigdemont accedeix a fer-se fotos amb les noies del maquillatge. Amb totes i cadascuna sense excepció. Isona Passola i Montse Majench, presidenta i directora de l'Acadèmia, acompanyen la corrua de polítics que passen pel *photocall*. Sembla una reunió familiar improvisada. El president, Colau, Forcadell, Rull, Vila i Mascarell podrien ser cunyats ben avinguts fent broma en una sobretaula farcida de converses sobre la independència i la revolta dels somriures. Berto Romero gairebé ha de fugir corrents del set d'entrevistes perquè els polítics arrassen tot el que troben al davant. El glamur del poder, ja se sap, sempre tan exigent, tan imprevisible. Tot naturalitat i poc maquillatge. —